

HARMADIK KOMMENTÁR

A KÍNAI KOMMUNISTA PÁRT ZSARNOKSÁGÁRÓL

Előszó

Maga a „zsarnokság” fogalmával kapcsolatban, a legtöbb kínainak a Qin dinasztia első császára jut eszébe, vagyis Qin Shi Huáng (i.e. 259-210). Sok filozófiai könyvet égettek el és sok konfuciánus tudóst temettek el élve, az ő utasítására. Qin Shi Huáng zsarnokságának alapelmélete: „a saját uralmat az Ég alatt, minden lehető eszközzel erősíteni kell.” [1] Ez egy, négy részből álló, politikai irányelvből tevődött össze: rendkívüli nagy adók; az emberi erő mértéktelen kihasználása a saját dicsőség gyarapítására; kegyetlen kínzás, embertelen törvények és a bűnös családok szomszédaival együtt való megbüntetése; az emberek gondolkodásának ellenőrzése és a szabad gondolkodás lehetőségének leblokkolásával, amit a könyvek elégetése és tudósok élve eltemetése által értek el. Qin Shi Huáng uralma alatt, Kína népessége meghaladta a 10 milliót. Qin udvarának parancsára, kétmillió embert fogtak kényszermunkára. Qin Shi Huáng embertelen törvényeket hozott létre, ami a tudósokat is értintette, betiltatta a szabad gondolkodást. Uralma alatt, parancsai következtében több ezer konfuciánus tudóst és képviselőt végeztek ki, akik helytelenítették a kormánypolitikát és az alkalmazott módszereket.

A mai kínai Kommunista Párt (KKP) erőszakossága és kegyetlensége még annál is súlyosabb, mint ami a zsarnok Qin dinasztiára volt jellemző. A KKP filozófiája a „küzdés”. A KKP uralma az „osztályharc”, „a vonalharc” és az „ideológiai harc” vezérvonalát követi, ami nemcsak Kínára, de más országokra is kiterjed. Mao Ce-tung, a KKP első vezetője a Kínai Népköztársaságban (KNK), mellébeszélés nélkül bevallotta: „Qin császár mire büszke? Csak 460 konfuciánus tudóst ölt meg, mi 46.000 értelmiségit öltünk meg. Vannak olyanok, akik azt állítják, hogy hasonló diktatúrát alkalmazunk, mint ami Qin császár idejére volt jellemző. Ezt el is ismerjük és ez meg is egyezik a valósággal. Sajnos azonban nem mutatnak elég tiszteletet irántunk, ezért fokoznunk kell tevékenységeinket.” [2]

Vessünk egy pillantást a KKP uralma alatt álló Kína elmúlt 55 évére. Mivel az alapvető filozófiája az „osztályharc”, a KKP hatalomra kerülése óta, fáradhatatlanul folytatta a társadalmi osztályok irtását és erőszakos forradalom által szerzett magának hatalmat, majd ezt a rémuralom követte. Gyilkoltak és agymosásokat hajtottak végre, hogy a kommunista elméleten kívül eső minden más hitet elnyomjanak. A KKP egymás után hozott létre mozgalmakat, hogy csalhatatlan és istenhez hasonló színben tüntethesse fel magát. Az „osztályharc” és az „erőszakos forradalom” filozófiáját követve, a KKP megpróbálta a disszidenseket és az ellenálló társadalmi rétegeket megsemmisíteni, hogy az erőszak és a megtévesztés által, minden kínai embert zsarnok uralma alá hajtson és szófogadó szolgákat neveljen belőlük.

1. Földreform – A földbirtokos osztály megsemmisítése

Alig három hónappal a kommunista Kína létrehozása után, a KKP parancsba adta a földbirtokos osztály megsemmisítését, ami az egész országra kiterjedő földreform programjának része volt. A párt jelmondata: „földet a földművelőknek”, és ez felpezsdítette a föld nélküli parasztok önző oldalát, támogatta őket abban, hogy minden eszközt bevetve, küzdjenek meg a földbirtokosokkal, figyelmen kívül hagyva cselekedetük erkölcsi következményeit. A földreform-kampány nyíltan támogatta a földbirtokos osztály megsemmisítését és a vidéki lakosságot különböző társadalmi kategóriákba sorolta be. Húszmillió vidékit nyilvánítottak ki „földbirtokosoknak, gazdag parasztnak, haladáselleneseknek, illetve rossz elemeknek.” Az immár kiközösített embereket diszkriminálták, megalázták, és minden emberi jogukat elvették. Mikor a földreform-kampány elérte a távoli részeket és azokat a falvakat, melyekben az etnikai kisebbségek éltek, a KKP szervezetei oda is gyorsan kiterjedtek. Járási pártbizottságok és falusi pártképviseltek terjedtek el egész Kínában. A helybéli pártképviseltek szócsövekké váltak, melyek a KKP Központi Bizottságának parancsait közvetítették és ezáltal a pártképviseltek az osztályharc élvonalára kerültek. Arra bujtatták fel a parasztokat, hogy lázadjanak fel földbirtokosuk ellen. A mozgalom során, közel 100.000 földbirtokos vesztette életét. Kína bizonyos részein, a KKP és a parasztnak a földbirtokosok egész családjait kiirtották, figyelmen kívül hagyva korukat és nemüket. Ezzel a módszerrel akarták teljes mértékben kiirtani a földbirtokos osztályt.

Közben a KKP elindította első propagandahullámát és azt kezdte hangoztatni, hogy „vezetők Mao, az emberek nagy megváltója” és hogy „a KKP az egyetlen, aki megmentheti Kínát.” A földreform során a KKP politikáján keresztül a földművelők megkapták azt, amit akartak: arathattak anélkül, hogy előtte vetettek volna és minden eszközt bevetve rabolhattak. A nincstelen parasztság dicsérte a KKP-t, mert élete jobb lett és elfogadta a KKP propagandáját, mely szerint a párt a nép érdekeit tartja szem előtt.

Az újonnan földeket szerző új birtokosoknak, azonban hamar véget ért a "földet a parasztnak" időszak. Két éven belül a KKP számos kötelező érvényű rendeletet hozott meg, mellyel arra kényszerítették a földműveseket, hogy vegyenek részt különböző mozgalmakban, mint például az "egymást kölcsönösen támogató csoport", „az alsóbb szintek csoportja”, „a felsőbb szintek csoportja” valamint „a nép csoportja”. Az ún. „megkötözött lábú nő” címkéjével illette azokat, akik lassúbbak voltak és a KKP evvel ösztökölte minden évben a parasztokat arra, hogy "futólépésben" valósítsák meg a kommunizmust. A gabonát, a gyapjút és a főzőolajat egy egész nemzetre kiterjedő, egységes méretű adás-vételi rendszerbe sorolták és ezen keresztül használták fel és ezzel a legfontosabb agrártermékek kikerültek a piaci kereskedelemről. Ráadásul a KKP létrehozta a lakossági nyilvántartási rendszert, mely megtiltotta a parasztnak, hogy a városba költözzenek, illetve hogy ott keressenek munkát. Azoknak, akiknek vidéki lakóhely volt bejelentve, meg volt tiltva, hogy a gabonát az állami boltokból vásárolják meg és gyermekeik nem járhattak városi iskolába sem. A parasztnak gyermekei csak parasztnak maradhattak, ezáltal az '50-es évek elején, 360 millió falusi lakos vált másodrendű állampolgárrá.

1978-tól a kollektív együttélés rendszerét a szerződéses lakások rendszerére változtatták át, miáltal az első 5 évben a 900 millió parasztnak némelyikének életszínvonala megemelkedett, mivel fizetésük és társadalmi rangjuk valamivel jobb lett. Ez a kisméretű haszon azonban hamar elillant, mivel az ipari termékek árai és a mezőgazdasági termékek árai nem voltak egyensúlyban – ezt követően a falusi lakosság kénytelen volt újra szegénységben élni. A városi és vidéki dolgozók fizetései közti különbségek drasztikus mértékben megnöttek és így a gazdasági egyenlőtlenség is tovább nőtt. Új földbirtokosok és gazdag parasztnak jelentek meg. A KKP szócsöve,

vagyis a Xinhua hírügynökség adatai szerint, 1997 óta a legnagyobb gabonatermelő részek jövedelme és a vidéki háztartások keresetének emelkedése megállt, ill. néhány esetben le is csökkent. Ez azt jelenti, hogy a parasztok haszna a mezőgazdasági termelésből nem igazán nőtt meg. A városi és vidéki keresetek – '80-as évek közepére jellemző arányszáma – 1,8 : 1-hez volt, és mára ez az arányszám elérte a 3,1 : 1-hez.

2. Ipari és kereskedelmi reform – A kapitalista osztály kiirtása

A másik osztály, melyet ki akart irtani a KKP, a nemzeti burzsoázia volt, mely a városokban és a vidékeken rendelkezett tőkével. Amikor Kína iparát és kereskedelmét megreformálták, a KKP azt állította, hogy a kapitalista- és a munkásosztály természetüknél fogva különbözőek: vagyis a kapitalista egy kizsákmányoló osztály, míg a munkásosztály egy nem-kizsákmányoló osztály, sőt, ez egy kifejezetten „kizsákmányolás ellenes“ osztály. Ezen logika alapján, a kapitalista osztály, csakis kizárólag az emberek kizsákmányolása végett jött létre, és pusztulásáig sem változtatna viselkedésén; csak megsemmisíteni lehet, megváltoztatni nem. A KKP ilyen elméletek alkalmazása közepette hajtotta végre gyilkosságait és végezte az agy mosást, hogy így átnevelje a kapitalistákat és a kereskedőket. A KKP felhasználta az idők során kialakított módszerét, mely abból állt, hogy a szófogadókat támogatta és akik nem egyeztek bele a módszerei alkalmazásába, azokat megsemmisítette. Ha valaki a vagyonát az államra hagyta és a KKP-t támogatta, akkor azt a személyt a népen belül csak jelentéktelen problémának tekintették. Viszont, ha más véleménye volt és panaszkodott a párt politikája miatt, „reakciónak” bélyegezték és a KKP drákói szigorúságú diktatúrájának célpontjává vált.

A terror ideje alatt, mely egybeesett a reformokkal, a kapitalisták és a vállalkozók minden vagyonukat átadták a pártnak. Ezek között akadtak olyanok is, akik nem tudták ezt a megalázást elviselni és emiatt öngyilkosságot követtek el. Chen Yi, Sanghaj akkori polgármestere, minden nap megkérdezte, hogy "hány ejtőernyős katonánk volt ma?" – ezzel arra utalt, hogy hány kapitalista [üzletember] ugrott le az épületek tetejéről és lett aznap öngyilkos. Néhány éven belül a KKP teljesen eltörölte a magántulajdont Kínában.

Mialatt a KKP az ipart és a földeket átszervezte, számos – tömegeket megmozgató – kampányt hívott életbe, hogy Kína lakosait nagy számban üldözhesse. Ezekhez a mozgalmakhoz tartoztak: az "ellenforradalmárok elnyomása", az "ideológiai gondolkodás reformja", a KKP ellenes csoportok eltávolítása (melyet Gao Gang és Rao Shushi vezetett) valamint Hu Feng [3] "ellenforradalmárokból" álló csoportjának átvizsgálása. 1951-ben és 1952-ben a KKP a következő nevek alatt indított kampányokat: „Három Anti-Kampány” [4], „Öt Anti-Kampány” [5] és „Az ellenforradalmárok kiirtása mozgalom” [6] – mindezt azzal a céllal, hogy elmosta a korrupciót, a pazarlást és a bürokráciát a párton, a kormányon, a hadseregen és az állami szervezeteken belül. A valóságban azonban a KKP arra használta fel ezeket a mozgalmakat, hogy megcélozzon és kegyetlenül üldözzön számtalan ártatlan embert. Minden politikai mozgalom során, a KKP teljes mértékben kihasználta a kormány forrásait, bevonva minden pártbizottságot és azok részlegeit ill. alosztályait is.

Már három párttag is elegendő volt ahhoz, hogy megalakuljon egy kisebb harci egység és minden falut és szomszédos helységet is irányításuk alá vonhattak. Ezek a kis harci egységek mindenhol jelen voltak, és még egy fűszál sem kerülhetett el figyelmüket, egyszerűen mindent ellenőrzésük alatt tartottak. Ez a mély gyökereket vetett – ellenőrző hálózat, még a Japán és a Kuomintang elleni háborúból maradt fenn és kulcsfontosságú szerepet játszott minden későbbi politikai mozgalomban.

3. A vallások és a vallásos csoportok elleni kemény fellépés

A KKP további kegyetlensége abból állt, melyet a Kínai Népköztársaság megalapítása után kezdett végrehajtani, hogy a vallásokat kegyetlenül elnyomta és minden vallási közösséget betiltott. 1950-ben a KKP azt parancsolta a helyi kormányoknak, hogy tiltsanak be minden nem hivatalos vallási közösséget és titkos társaságot. A KKP azt állította, hogy ezek a „feudális” földalatti csoportok eszközként működnek – a földbirtokosok, a gazdag földművelők, a reakciósok és a Kuomintang (KMT) titkos ügynökeinek kezében. Az egész nemzetre kiterjedő „rajtaütésen” a kormány olyan osztályokat mozgósított, melyeknek azonosítaniuk és üldözniük kellett a vallási csoportok tagjait. A kormányzervek részt vettek különböző szinteken az ún. „babonás csoportok”, mint pl. a keresztény, katolikus, taoista (különösen az i-kuan tao hívei) és a buddhista közösségek feloszlatásában. Minden egyház, templom és vallási társaság tagjainak azt parancsolták meg, hogy regisztráltassák magukat a kormányhivataloknál, és hogy mutassanak bünbánatot a nem hivatalos aktivitásaik miatt. A bejelentés elhagyása szigorú büntetéssel járt. 1951-ben a kormány olyan hivatalos szabályokat tett közzé, melyek életfogytiglani börtönbüntetéssel vagy akár halálbüntetéssel fenyegették azokat, akik tovább folytatták tevékenységüket a nem hivatalos vallási csoportjukban.

A kampány áldozatai között nagy számban akadtak tisztességes, törvénytisztelő és istenfélő emberek is. A statisztikák szerint, a KKP legalább három millió hívőt, és nem hivatalos csoportok tagjait, üldözte ill. ölte meg. A KKP országos szinten majdnem minden házat végigkutatott és kikérdezte a lakókat. Ráadásul még a „konyha istenének” a szobrait is összetörte, akit a kínai földművesek tiszteltek. A kivégzések csak megerősítették a KKP propagandáját, mely szerint a kommunista ideológia az egyetlen helyénvaló ideológia és hit. Hamarosan megjelent a „hazafiasság” fogalma. Az állam alkotmánya csak a „hazafias” híveit védte meg. Valójában ez abból állt, hogy akármilyen vallásban is hitt az ember, meg kellett felelnie egy feltételnek: követnie kellett a KKP parancsait és el kellett ismernie, hogy a KKP minden vallás fölött áll. Ha keresztény volt az ember, akkor a KKP istene a keresztény Isten fölött állt. Ha buddhista volt az ember, akkor a KKP volt – a hívó által tisztelt Buddha felett álló – Mester. A muzulmánoknál a KKP volt Allah Allahja. Ha a tibeti tantrizmus élő Buddhájáról lenne szó, akkor a KKP még abba is beleszólna és meghatározná, hogy ki legyen az élő Buddhája. A KKP semmilyen más lehetőséget nem adott, csak azt, hogy az ember azt mondja és tegye, amit a KKP tőlük megkövetelt. Minden hívőt arra kényszerítettek, hogy olyan dolgokat hajtsanak végre, melyek a KKP céljainak elérésére szolgáltak, hitüket csak formálisan tarthatták meg. Akik nem alkalmazkodtak ehhez a szabályokhoz, azok a KKP üldözésének és diktatúrájának célpontjává váltak.

2002. február 22-én megjelent egy riport a „Humanity and Human Rights” („Emberség és emberi jogok”) című angol nyelvű webmagazinban, mely húsz ezer felmérést készített a 22 tartomány, 207 kínai városának 560.000 kereszténye között. A felmérés végeredménye azt mutatta, hogy a templomot látogatók közül, 130.000-et a kormány megfigyelés alatt tartott. A „Hogyan üldözte a Kínai Kommunista Párt a keresztényeket” (1958) c. angol nyelvű könyv, arról számol be, hogy a KKP több, mint 11.000 vallási hívőt gyilkolt meg. Azonban még ennél is több hívőt tartóztatott le önkényesen vagy zsarolt ki pénzt tőlük, gyakran mindkettőt.

A földbirtokos- és a kapitalista osztályok megsemmisítésével, valamint a számos istenfélő és törvénytisztelő ember üldöztetése által, a KKP szabaddá tette magának az utat ahhoz, hogy a kommunizmust egy mindent átfogó vallássá tegyen Kínában.

4. Az anti-jobboldali mozgalom – Az egész nemzetre kiterjedő agymosás

1956-ban magyar értelmiségiek egy csoportja, megalapította a Petőfi Társaságot, mely kritizálta a magyar kormányt, tagjaik vitafórumokon vettek részt. A csoport egy egész nemzetre kiterjedő forradalmat indított el Magyarországon, melyet a szovjet katonák teljesen elnyomtak. Mao Ce-tung levonta a tanulságot a „magyar eseményből”. 1957-ben Mao felhívást tett a kínai értelmiségiekhez és a nem kommunistákhoz, hogy „segítsék a KKP-t az önkritika gyakorlása által”. Ezt a mozgalmat röviden úgy nevezték, hogy a „száz virág mozgalma” és ez volt a jelmondatuk: „hagyj száz virágot kivirágozni és száz szellemi iskolát vitatkozni”. Mao igazi célja az volt, hogy előcsalogassa a „pártellenes elemeket” a tömegből. 1957-ben levelet intézett a tartományi pártelnökökhöz és kinyilvánította szándékát, miszerint „ki akarja csalni a kígyókat a lyukakból” avval, hogy megengedi nekik, hogy nyíltan kinyilváníthassák véleményüket – a szabad gondolkodás és a KKP helyreállítása – érdekében.

Az akkori időkben alkalmazott politikai jelmondatok segítették az embereket abban, hogy kinyilvánítsák véleményüket és megígérték, hogy semmilyen megtorlásban sem részesülnek – a párt „nem simítgatja ki a tincseket, nem is ad megbélyegeztető-sapkát, illetve később sem fog számlát kiegyenlíteni,” – melynél a „nem simítgatja ki a tincseket” azt jelentette, hogy nem lesz az egyén élesen kritizálva; a „nem is ad megbélyegeztető-sapkát” azt jelentette, hogy nem lesz az egyén megbélyegezve; a „később sem fog számlát kiegyenlíteni” azt jelentette, hogy nem állnak rajta bosszút. Ennek ellenére azonban a KKP hamar elindította az „anti-jobboldali mozgalmat” és 540.000 embert nevezett „jobboldalinak”, miután azok kinyilvánították véleményüket. Közülük 270.000-en vesztették el munkájukat és 230.000-en „enyhén jobboldaliként”, illetve „KKP-ellenesként és szocialista-ellenes elemként lettek megbélyegezve. Később néhányan beszámoltak a KKP politikai üldözési stratégiájáról, mely négy különálló elemből tevődött össze: a más véleményen lévőket beszédre bírni; bűnöket mesterségesen előállítani; embereket bírósági tárgyalások nélkül elítélni; és azt állítani, hogy az embereket védelmezik, miközben szüntelenül támadva vannak.

Miféle „reakciós szavak” idézték azt elő, hogy annyi sok jobboldali és kommunista-ellenes ember került mintegy harminc évre száműzetésbe különböző távoli régiókba? Az ún. „három reakciós elméletet”, melyet Luo Longji, Zhang Bojun és Chu Anping beszédei alapján hoztak létre, akkoriban élesen kritizáltak. Ha megnézzük ezekben a beszédekben a célokat és tanácsokat, akkor rájövünk, hogy lényegében semmilyen rossz szándék nem vezérelte őket.

Luo azt javasolta, hogy a KKP tagok alapítsanak egy közös bizottságot számos „demokratikus” párton belül, hogy kikutathassák azokat a hibákat, melyeket a „Három Anti-Kampány”, az „Öt Anti-Kampány” és az ellenforradalmárok eltávolítása során vétettek. Az Állami Tanács a Politikai Tanácsadó Bizottságnak és Népkongresszusnak különböző előadások során, felvetett bizonyos témákat megfigyelései alapján, melyekről közösen tárgyaltak. Zhang azt is javasolta, hogy a Politikai Tanácsadó Bizottság és a Népkongresszus is vegyen részt a döntések meghozatalában.

Chu azt javasolta, hogy mivel a nem KKP tagoknak is vannak jó ötleteik, önbecslésük és felelősségérzetük, ezért nem muszáj mindig KKP tagokat munkahelyi vezetőnek választani. Ezen kívül, nincs is szükség minden apró dolgot pontosan úgy tenni, mint ahogy azt a KKP tagok javasolják. Mind a hárman kifejtették, hogy hajlandóak a KKP-t követni és javaslatuk egyáltalán nem lépte túl a híres író és kritikus Lu Xun [7] által kifejtett tiszteletteljes viselkedésmódot: „Mesterem, köntöse bepiszkolódott. Legyen szíves levenni és én megtisztítom önnek.” Lu Xun-hoz hasonlóan, az ő szavaik is szófogadást és tiszteletet fejeztek ki.

A három elítélt „jobboldali” közül, egyik sem akarta a KKP uralmát megdönteni.

Mindegyikőjük kritikája konstruktív jellegű volt. Azonban pontosan ezen javaslatok miatt, több tízezer ember vesztette el szabadságát és több százezer család szenvedett. Ezt további mozgalmak követték, mint pl. a „KKP-ba vetett bizalom”, a „a fehér zászlók letétele” [8], az új „Három Anti-Kampány” [9], értelmiségieket vidéki munkatáborokba küldeni [10] és megkeresni a maradék jobboldalt. Aki nem értett egyet a munkahelyi vezetővel, esetleg a párttitkárokkal, azt az illetőt KKP-ellenesnek nyilvánították ki. A KKP ezeket gyakran kritizálta, vagy kényszer-átnevelő táborokba küldte. A párt néha egész családokat telepített át vidéki településekre és megakadályozta a családok gyerekeinek a főiskolára vagy a katonaságba való felvételét. A városokban nem is tudtak munkát találni. Ezek a családok ezáltal elvesztették a munkahely biztonságát és az egészségügyi ellátás előnyeit is. Alacsony rangú paraszttá váltak és még a parasztok között is a kiközösítettek közé tartoztak.

Az értelmiségiek üldözése következtében, a tanult emberek kétszínűvé váltak. Szorgalmasan követték a „vörös napot” és a KKP „bírósa” által elismert értelmiségiek” közé lettek besorolva; mindig azt tették és mondták, amit épp a KKP megkövetelt tőlük. Némelyek pedig távol tartották magukat a politikai élettől. Ezt követően, azok a kínai értelmiségiek – akiktől elvárták, hogy felelősségteljesen fognak a nemzettel szemben viselkedni – teljesen elhallgattak.

5. A „Nagy Lépés Előre” – Valótlanságok állítása a nép párthűségének próbatételére

Az anti-jobboldali mozgalom után, Kína félt az igazság leleplezésétől. Mindenkit bevontak a hazugságok végighallgatásába, a hazugságok továbbadásába, hamis történetek kitalálásába és az igazság elfedésébe a pletykákön illetve hazugságokon keresztül. A „Nagy Lépés Előre” az egész nemzetre kiterjedő hazugság gyakorlása volt. A KKP gonosz kísértetnek vezetése alatt, a kínai lakosság számos nevetséges dolgot csinált, a hazudozók és a hazugok is magukat és másokat is becsapták. E kényszerített kampány hazugságaival és értelmetlen akcióival építette be a KKP a kínai nép szellemi világába erőszakos és gonosz energiáját. Abban az időben az emberek a „Nagy Lépés Előre” mozgalmat a következő énekekkel dicsőítették: „Én vagyok a Jászár Császár, én vagyok a Sárkány Király, hegyeket és folyókat mozgatok el; itt jövök én.” [11] Évről évre mind nevetségesebb célokat tűztek ki, mint pl.: „75.000 kilogramm gabona-termelés hektáronként”, „az acélgyártás megduplázása” és „Nagy-Britannia 10 éven belüli, ill. Az Amerikai Egyesült Államok 15 éven belüli megelőzése”. Ez a politika egy nagy, országos éhínséghez vezetett, mely több millió ember halálát okozta.

Az 1959-ben tartott lushani plénumon ki nem tudta a résztvevők közül, hogy Peng Dehuai [12] tábornok véleménye helyes és a Mao Ce-tung által kezdeményezett „nagy ugrás előre” egy butaság volt?! Mégis, Mao stratégiájával egyetérteni vagy sem, a lojalitás és az árulás határát jelentette, más szavakkal, az élet és halál közötti határt. Amikor a császári eunuch Zhao Gao [13] egy szarvast lónak nevezett, tudatában volt annak, hogy mi a szarvas és mi a ló közötti különbség. Annál inkább az volt a szándéka, hogy a közvéleményt ellenőrizze, minden érvet elnémítson, és a hatalmát kiterjessze, írja egy kínai mese. A Lushan-i gyűlés vége az lett, hogy Peng Dehuai-nak, lelkiismerete ellenére alá kellett írnia a határozatot, melyben a pártból való kizárását kérte és magát bűnösnek nevezte. Ehhez hasonló Deng Xiaoping esete is, a kulturális forradalom egy késői fázisában, melyben arra kényszerítették, hogy garantálja, hogy nem fog fellebezni a kormány döntése ellen, ami az állásából való eltávolítást tartalmazta.

Mivel az emberek rá vannak utalva a történelem korábbi tapasztalataira, hogy megértsék a világot, látókörüket szélesítsék, ezért a kommunista párt nem hagyta őket, hogy tanuljanak valamit is a történelem tapasztalataiból és leckéiből – ehhez tartozik a

sajtó általi információ blokádnak is. Ezáltal naponta csökken az emberek ítélő- és megkülönböztetési készsége, a jó és a rossz, igaz és hamis között. Így a későbbi generációknak, nem volt lehetőségük, bármit is megtudni elmúlt politikai mozgalmak idejéről, a lelkiismeretes és őszinte emberek ideáljairól, tapasztalatairól, belátásairól. A későbbi generációknak, a történelem ezen egyoldalú és korlátozott ismerete alapján tudtak csak értékelné. Ezért tartják ezeket a mozgalmakat abszolút korrekteknek, valójában ezer mérföldre vannak az igazságtól. A KKP ezen az úton butította meg az egész népet, és minden nehézség nélkül hajtotta végre politikáját.

6. Kulturális forradalom – A gonosz uralma alatt a világ a feje tetejére áll

Anélkül nem lehet értekezést írni a KKP diktatúrájáról, hogy ne említenénk meg a kulturális forradalmat. 1966-ban egy erőszakos hullám söpört végig Kínán és az elszabadult vörös terror megrengette a hegyeket és befagyasztotta a folyókat. Az író, Qin Mu, így írt a kulturális forradalmról:

„Ez tényleg egy példátlan szerencsétlenség volt: a KKP azért börtönzött be milliókat, mert azok kapcsolatban álltak célponttá vált családtagjukkal. Több millió ember vesztette életét, családok mentek tönkre, a gyerekekből huligánok és gonosztévők lettek, elégette a könyveket, s lebontotta az ősi épületeket és megsemmisítette az ősi értelmiségiek sírjait és különböző bűnöket követtek el a forradalom nevében.”

Konzervatív becslések szerint a kulturális forradalom alatt Kínában 7,73 millió ember halt meg nem természetes módon.

Az emberek gyakran tévesen azt hiszik, hogy a kulturális forradalom alatt történő erőszakosságok és gyilkosságok a lázadó felkelők és a Vörös Gárda számlájára írhatók. Több ezer hivatalos kínai megyei évkönyv azonban azt mutatja, hogy a kulturális forradalom ideje alatt, a nem természetes halálozások száma nem 1966-ban érte el a csúcspontot, amikor a Vörös Gárda kontrollálta a kormányi szervezeteket, és nem is 1967-ben, amikor a lázadók egymás ellen fegyverekkel harcoltak, hanem éppen hogy 1968-ban, amikor Mao újra megerősítette hatalmát az egész ország fölött. A gyilkosok, ezekben a rosszhírű esetekben, gyakran a kormány rétegeiből származó katonai vezetők, katonák, fegyveres nemzetőrök és KKP-tagok voltak.

A következő példák illusztrálják, hogy a kulturális forradalom alatt bevetett erőszak a KKP és a vidéki kormány módszere volt, és elsősorban nem a Vörös Gárda szélsőséges viselkedéséből fakadt. A KKP eltussolta, hogy ebben a kampányban közvetlenül részt vett és hogy a pártvezetőknek és kormány hivatalnokoknak utasításokat adott.

1966 augusztusában a Vörös Gárda tagjai kizavarták azokat a pekingi lakosokat, akiket az elmúlt mozgalmak alatt „földbirtokosnak, gazdag földművelőnek, haladásellenesnek és jobboldalinak” bélyegeztek meg. Kilakoltatták őket vidékre. Hiányos hivatalos statisztikai adatok azt mutatják, hogy 33.695 házat kutattak át és 85.196 pekingi lakost űztek ki a városból, ahol már elődjeik is laktak. A Vörös Gárda ezt a megoldást alkalmazta az egész országban, és 400.000 városi polgárt küldött vidékre. Még olyan magas rangú hivatalnokokat is száműztek, akiknek a szülei földbirtokosok voltak. A pekingi polgármester, Peng Zhen kihirdette, hogy Peking lakosainak ideológiailag olyan tisztának kell lennie, mint egy „üvegablaknak és kristálynak”, ami azt jelentette, hogy akik nem megfelelő társadalmi osztályokból származtak, azokat kitiltja a fővárosból. Fővárosi bizottságot alakítottak Ye Jianying, Yang Chengwu és Xie Fuzhi vezetésével. Egyik feladatuk az volt, hogy száműzzék a megbízhatatlan osztálybelieket Pekingből.

Ez segít nekünk tisztázni, hogy a kormány és a rendőrség miért nem állította le,

illetve miért támogatta a Vörös Gárdát, mikor végigkutatta a házakat és vidékre telepítette Peking város lakosainak két százalékát. Xie Fuzhi közbiztonsági miniszter parancsot adott a rendőröknek, hogy ne zavarják meg a Vörös Gárda működését, hanem támogassák a Vörös Gárdát javaslataikkal és információikkal. A párt egyszerűen csak arra használta a Vörös Gárdát, hogy végrehajtsa általa a tervezett akcióikat. 1966 végén a KKP cserben hagyta a Vörös Gárdát. Sok embert ellenforradalmárnak bélyegezték meg és bebörtönöztek. A Vörös Gárda szervezete közvetlenül néhány pártvezető parancsára alakult meg. A Vörös Gárda vádolásának parancsa azután következett, miután az állami tanács főtájkára ellenőrizte azt. A megbízhatatlanok osztályába sorolt pekingi polgárok kitelepítése után a kitelepítettek üldöztetése vidéken sem ért véget. 1966. augusztus 26-án Xie Fuzhi beszédet tartott a Daxingi rendőrségi iroda előtt. Xie azt követelte a rendőrségtől, hogy segítsen a Vörös Gárdának átkutatni az „öt fekete osztályba” tartozók [földbirtokos, gazdag paraszt, haladásellenes, megbízhatatlan elem és jobboldali] házait. Ráadásul tanácsokat és információkat kellett adniuk, hogy segítsék őket a rajtaütésekben.

A hírhedt Daxingi vérfürdőt [14] a rendőrség közvetlen parancsára hajtották végre. A szervező a rendőrhivatal vezetője és KKP-tájkára volt, és a gyilkosok nagy része a nemzetőrök közül voltak, akik még a gyermekeket sem kímélték.

Sokakat a vérfürdő alatti „jó viselkedésük” alapján vettek fel a KKP-be. Guangxi tartomány hiányos statisztikái szerint körülbelül 50.000 KKP-tag vett részt a gyilkosságokban. Ezek közül több, mint 9.000 főt azonnal felvettek a pártba, miután elkövettek egy gyilkosságot. Több, mint 20.000-en követtek el a pártba való beiratkozásuk után gyilkosságot és több, mint 19.000 párttag keveredett valamilyen gyilkossági ügybe. Csak ebben a tartományban több, mint 50.000 ember keveredett valamilyen módon gyilkossági ügyekbe.

A kulturális forradalom alatt az osztály-elméletet a verésre is kiterjesztették.

„Ha egy jó ember megüt egy rosszat, akkor a rossz megérdemelte azt;
Ha egy gonosz ember megüt egy jót, akkor ez a jó ember számára megtiszteltetés;
Ha egy jó ember megüt egy jót, akkor az csak tévedés lehet.”

Ezt a Mao-elméletet széles körben idézték a lázadó mozgalmak körében. Az erőszak és a gyilkolás napirenden volt, ami azt a logikát vonja maga után, hogy az osztályellenségek a büntetés és az erőszak minden formáját megérdemlik.

1967. augusztus 13-tól október 7-ig, Dao megyében (Hunan tartomány) a nemzetőrök lemészárolták a „Xiangjiang szél és villám” szervezet tagjait, illetve az „öt fekete osztályba” tartozó embereket is. A 66 napos mészárlás alatt több, mint 4.519 embert öltek meg 2.778 háztartásban, 10 megye 36 községének 486 falusi közigazgatási területén. 10 megyében összesen 9.093 embert gyilkoltak meg, köztük az „öt fekete osztályba” tartozók 38%-át és azok gyermekeit, akik a megöltek 44%-át tették ki. A legidősebb meggyilkolt személy 78 éves volt, a legfiatalabb pedig mindössze 10 napos.

Ez csak egyetlen egy cselekmény leírása volt, mely egy kisebb tartományban zajlott le a kulturális forradalom alatt. 1968 elején Közép-Mongóliában megalakították a „forradalmi bizottságot”, amely egy a „belső-mongóliai néppárt” ellen irányuló „osztálytisztogató mozgalom” volt, és mely során több, mint 350.000 embert öltek meg. 1968-ban Guangxi tartományban több tízezer ember vett részt egy nagy vérfürdőben, ami a „422-es szervezet” ellen irányult és mely során több, mint 110.000 főt gyilkoltak le.

Ezek az események azt mutatják, hogy a kulturális forradalom alatt minden nagyobb erőszakos gyilkolás a KKP vezetők közvetlen buzdítására és utasítására lett végrehajtva, és hogy ezek engedélyezték és alkalmazták is a lakosok elleni masszív

erőszakot. A gyilkosok a hadsereg, a rendőrség, a fegyveres nemzetőrök, a párt vezető beosztásaiban lévők és az Ifjak Szövetségének tagjai voltak.

A földreform során a KKP kihasználta a parasztokat, hogy kisemmizze a földtulajdonosokat és elvegye földjeiket. Az ipari és kereskedelmi reform alatt a KKP kihasználta a munkás osztályt, hogy megdöntse a kapitalistákat és hogy megszerezhesse vagyonukat. Az anti-jobboldal mozgalom során a KKP az ellentétes véleményen lévő értelmiségieket elcsendesítette. Ez a nép között folyó harc a kulturális forradalom alatt megmutatta, hogy egyik osztályban sem vagyunk biztonságban. Még ha az ember a munkásosztályba tartozó paraszt is volt, aki a párt szolgálataiban állt, még akkor is veszélyben volt az élete, ha más véleményen volt, mint amit a párt hangoztatott. Mire szolgált akkor ez az egész?

A cél az volt, hogy a kommunizmus legyen az egyedüli vallás, amely az egész országot és az emberek gondolatát is irányítja.

A kulturális forradalom alatt érte el a csúcspontját a KKP egyéniségkultusza, valamint Mao Ce-tung istenítése. Mao elmélete minden fölött állt, és egy személy vízióját erőltették több tízmillió ember elméjébe. A kulturális forradalomnak az volt a különlegessége, hogy szándékosan nem fogalmazták meg azt, hogy mit nem szabad tenni. Ehelyett azon volt a hangsúly, hogy „mit szabad csinálni és hogy hogyan kell azt csinálni. Semmit nem szabadott tenni, ami ezen a behatároláson kívül esett, és még csak gondolni sem szabadott erre.”

A kulturális forradalom alatt mindenki egy vallási rituáléhoz hasonló dolgott gyakorolt: „reggel kérj utasítást a párttól és este készíts róla egy jelentést.” Mao képe előtt naponta többször is tisztelegni kellett, végtelen hosszú életet kívántak neki. Majdnem minden írni-olvasni tudó embernek beszámolót kellett írnia gondolatairól és önkritikákat is írnia kellett. Gyakran szavalták Mao ezen idézeteit: „harcolj kegyetlenül minden önző gondolat ellen”, „hajts végre minden parancsot, még ha nem is értetted meg őket; mélyítsd értelmeket a végrehajtás folyamatában”.

Csak egy „istenhez” (Mao-hoz) volt szabad imádkozni, csak egyféle írást (Mao írását) volt szabad tanulmányozni. Hamarosan ez egy olyan állapotot idézett elő, hogy az üzemi konyhán az emberek lassan nem tudták megvenni az enniválót, anélkül, hogy ne idéztek volna Mao-tól vagy hogy ne üdvözölték volna Mao-t. Függetlenül attól, hogy vásárlásról, busz utazásról, illetve telefonálásról volt szó, mindig fel kellett mondani egy Mao idézetet, még ha nem is volt odaillő. Ezekben az időkben az emberek vagy fanatikusak, vagy cinikusak voltak vagy már a gonosz kommunista szellem ellenőrzése alatt álltak. A hazugságok terjesztése, a hazugságok elviselése és a hazugságoktól való függés a kínai emberek életmódjának részesévé vált.

7. Reform és nyitás – Az erőszak egyre jobban elhatalmasodik

A kulturális forradalom tele volt vérrontással, sérelmekkel, lelkiismeretlenséggel és zűrzavarral, a jó és rossz közötti határvonal elmosódott és a fehér feketébe ment át. A kulturális forradalom után a KKP vezetősége gyakran cserélte zászlóit, 20 éven belül hatszor volt vezetéváltás. Újra bevezették a magántulajdont és a városi és vidéki környékek közti életszínvonal különbsége megnagyobbodott, a sivatagos területek száma drámai sebességgel nőtt, folyók száradtak ki és a kábítószerrel való visszaélés és a prostitúció elterjedt. Minden „bűn”, ami ellen hosszú ideig küzdött a KKP, most újra engedélyezve lett.

A KKP kegyetlensége, alattomos természete, gonosz akciói és az ország rongálására alkalmas tehetsége megnőtt. Az 1989-es Mennyei Béke terén lezajlott vérfürdőben, a párt a hadsereget és tankokat használta fel, hogy legyilkolja a tüntető egyetemistákat. A szörnyűséges Fálun Gong-gyakorlók elleni üldöztetés még ennél is

rosszabb. 2004 októberében Yulin városban (Shaanxi tartomány) több, mint 1.600 rohamrendőrt vezényeltek ki, hogy tartóztassanak le és löjjenek le több, mint 50 parasztot, hogy elkobozhassák földjeiket. A mai kínai kormány politikai hatalma továbbra is a KKP küzdő természetén és az erőszak előtérbe helyezésén alapszik. Az egyetlen különbség a múlttal szemben az, hogy a párt még álnokabb lett.

Törvényhozás: A KKP megállás nélkül konfliktusokat szított az emberek között. Számos állampolgárt üldöztek azért, mert haladásellenes, szocialistaellenes, rossz elem és gonosz kultusz tagja címkével bélyegezték meg. A KKP diktatórikus eljárásmodja miatt, egyre több közösségi csoporttal és szervezettel kerül konfliktusba. A „szociális biztonság” nevében, a párt az alkotmányt, a törvényeket és a szabályozást állandóan változtatta, és azt amit a társadalom elégedetlensége miatt tett, irracionálisnak nevezte és elnyomta.

1999 júliusában, Jiang Zemin úgy döntött, habár a Politikai Bizottság legtöbb tagja ezt ellenezte, hogy a Fálun Gong-ot három hónapon belül meg kell semmisíteni. Ezt követően, az egész országban hazugságok és rágalomok terjedtek el. Miután Jiang Zemin a *La Figaro* francia újságnak adott interjújában a Fálun Gong-ot „gonosz kultusz”-nak nevezte, a kínai propagandisták olyan cikkeket kezdtek el írni, melyek az embereket arra készítették, hogy a Fálun Gong ellen irányuljanak. Végül a Nemzeti Népkongresszus arra kényszerült, hogy hagyja jóvá azt a „döntést”, mely a gonosz kultuszok kezelését illette. Ezt követően a Legfelsőbb Népbíróság és a Legfelsőbb Népi Ügyészség is kiadott egy „magyarázatot” a „döntésről.”

1999. július 22-én a Xinhua Hírügynökség publikálta a Szervezői részleg és a KKP Propaganda részlegének a vezetőinek megnyilvánulását, amelyben támogatták Jiang Zemin Fálun Gong ellenes üldöztetését. Az emberek csak azért keveredtek bele az üldöztetésbe, mert a párt így akarta. Ők csak a parancsokat hajthatják végre és kérdezősködni pedig nem mernek.

Az elmúlt öt évben, a kormány az állami források egy-negyedét adta ki a Fálun Gong-gyakorlók üldöztetésére. Minden kínainak muszáj volt egy vizsgán átmennie. A legtöbben azok közül, akik bevallották, hogy Fálun Gong-ot gyakorolnak vagy megtagadták a gyakorlás feladását, azok elvesztették munkájukat, kizárták őket az iskolából, illetve kényszermunkatáborba voltak küldve. A Fálun Gong-gyakorlók nem sértettek meg semmiféle törvényt és nem is árulták el az országot, illetve nem voltak ellenzékiek sem. Csak az „Igazságosságban, Könyörületességben és Toleranciában” hisznek. És emiatt több százezren lettek bebörtönözve. Annak ellenére, hogy a KKP információs blokádot rendelt el, már több, mint 2700 ember halálhíre került ki a családtagok megerősítésével, akiket a kínzások alatt öltek meg. De a halálesetek igazi száma ezt magasan túlszárnyalja.

Hírközlés: 2004. október 15-én a hongkongi *WenWeipao* hírügynökség azt közölte, hogy Kína 20-ik tudományos-kísérleti műholdja lezuhant és Penglai városában tönkretette Huo Jiyu házát (Dayin megyében, Sichuan tartományban). A hír tartalmazta Dayin megye kormányi irodai vezetőjének, Ai Yuqingnek nyilatkozatának egy részét is, aki a szatelit visszatérését megfigyelő projektvezető helyettese volt. Ő megerősítette, hogy a „fekete rög”, maga a műhold. De a Xinhua hírügynökség csak a visszatérének időpontjáról adott hírt, és kihangsúlyozta, hogy ez már Kína 20-ik tudományos-kísérleti műholdja, amely visszatért Kínába. A Xinhua Hírügynökség azonban meg sem említette a tönkretett házat. Ez a kínai hírközlés egyik tipikus példája, melynél a jó hírt közreadják, míg a rosszat a párt parancsára elhallgatják.

Az elmúlt években, az újságokban és televízióban közreadott hazugságok és rágalmozások, a különböző mozgalom során, csak a KKP politikájának a megvalósítását segítették. A párt parancsára, az ország összes médiája azt közvetítette, amit a párt parancsolt. Ha a párt anti-jobboldali mozgalmat akar, akkor az ország összes médiuma máris a jobboldalosok bűneiről fog cikkezni. Mikor a párt népközösségeket akart alapítani, akkor az egész ország elkezdte a népközösségek

pozitív oldalát dicsérni. A Fálun Gong üldözésének első hónapjában, minden televízió és rádió csúcsidőben rágalmozta a Fálun Gong-ot, hogy ezáltal programozza át az embereket. Azóta Csiang ismételt minden médiát felhasznált arra, hogy fekete fényben tüntesse fel a Fálun Gongot valamint, hogy terjessze a Fálun Gong-elleni hazugságokat és rágalmozásokat. A Fálun Gong-gyakorlók által elkövetett gyilkosságokról és öngyilkosságokról szóló meghamisított hírek és kitalált tudósítások, a nemzetet a Fálun Gong ellen uszították. Egy példa a hamis hírközlésről a megjátszott „Mennyei Béke téri önelégetési incidens”, melyet az International Educational Development szervezet is kritizálta ezt a kormány által megjátszott színjátékot, mely az emberek megtévesztésére szolgált, az Egyesült Nemzetek egyik emberjogi konferenciáján Genfben. Az elmúlt öt évben az egyik kínai újság, illetve televízióadó sem közölt valós tényeket a Fálun Gongról. A kínai emberek már hozzászórtak a hamis hírekhez. A Xinhua hírügynökség egyik vezető riportere egyszer azt mondta : „hogyan lehet megbízni egy Xinhua riportban?” Még az átlagos emberek is a kínai hírügynökségeket „pártkutyáknak” nevezik (negatív értelemben vett hűséget szimbolizálva). Egy népdal ezt zengi a pártról: „a párt felnevelte a kutyát, hogy megvédje a párt kapuját. Azokat harapja meg, akiket a párt is meg akar harapni és annyiszor harapja meg, amennyiszor csak a párt kívánja.”

Oktatás: Kínában az oktatás csak egy olyan eszköz lett, aminek segítségével ellenőrizhetők az emberek. Az oktatás eredeti célja az volt, hogy olyan értelmiségieket képezzen, akik rendelkeznek bizonyos tudással, valamint helyes ítélőképességgel. A tudás alatt az van értve, hogy értik az információkat, az anyagi dolgokat és a történelmi eseményeket; az ítélőképesség alatt a kutatás folyamatát, az analízis képessége és az információk átértékelése van értve, mely segíti a teljeskörű szellemi emelkedést. Azok, akinek tudása ugyan van, de nincs helyes ítélőképessége, azokat leginkább „könyvmolyok”-nak lehetne nevezni. A helyes ítélőképességgel rendelkező értelmiségieket Kínában mindig is tiszteletben tartották és a nép lelkiismeretének tekintették. De a KKP uralma alatt, Kínában csak olyan értelmiségieket találunk, akik tudással ugyan rendelkeznek, de helyes ítélőképességgel már nem, illetve olyanokkal akik nem mernek ítélni, felszólalni. Az iskolákban a tanítás arra összpontosul, hogy megtanítsák a diákoknak azt, hogy csak azt tegyék amit a párt szeretne, hogy tegyenek. Az utóbbi években minden iskolában elkezdtek tanítani a KKP történelmét, egyesített tankönyvek alapján. A tanárok nem hitték el amiket a könyvekben írtak, de akaratuk ellenére is tanítaniuk kellett ezek alapján. A diákok sem hitték el a szövegeket, illetve amiket a tanáraik mondtak, de mégis kötelező volt mindent fejből megtanulniuk, ha sikeresen le akartak vizsgázni. Nemrég Fálun Gongról szóló kérdéseket is felvettek a főiskolai és középiskolai felvételi beszélgetésekbe illetve vizsgákba. Azok a diákok, aki nem tudták a sablonos válaszokat, azok nem érthettek el elegendő pontszámot ahhoz, hogy felvegyék őket a jobb főiskolákra és középiskolákra. Ha egy diák kimeri mondani az igazságot, akkor azonnal elbocsátják az iskolából, és elveszti minden lehetőségét a továbbtanulásra.

Az újságok és a kormány dokumentumai hatására, a közoktatási rendszerben sok közmondást igazságként könyveltek el. Például Mao azon idézeteit is, mint a „mi azt mind támogatjuk, amit az ellenség elítél; valamint elítéljük azt, amit az ellenség támogat.” És ezek széleskörű és mélyreható negatív hatást gyakoroltak az emberekre. Megmérgezte az emberek szívét, mivel kiszorította a könyörületességet és tönkretette az erkölcsi értékeket, melyek a békés és harmonikus élet alappillérei.

2004-ben Kína Információs Központja vizsgálta a China Sina Net által készített felmérést. Az eredmények azt mutatják, hogy a kínai fiatalok 82.6%-a egyetértett abban, hogy a háború alatt szabad a nőket, a gyerekeket és a börtönben lévőket kínozni. Ez egy rendkívül megdöbbentő eredmény. És ez egyben tükrözi is a kínai emberek gondolkodásmódját, különösen a fiatalabb generációét, akiknek hiányos a hagyományos kínai kultúrát illető tudásuk, ami emberséget és emberséges

kormányzást foglal magába.

2004. szeptember 11-én egy fanatikus Suzhou városában késsel megtámadott 28 gyereket. Szeptember 20-án egy Shandong tartományból való ember késsel megsebesített 25 általános iskolás diákot. Néhány általános iskolai tanár, arra kényszerítette a diákokat, hogy készítsenek házilag öszerakott tűzijátékokat, hogy ezzel egy kis pénzhez jusson az iskola. Végülis robbanás lett a vége, mely során több diák is életét veszítette.

A politikai irányelvek megvalósítása: a KKP vezetősége általában fenyegetést és kényszerítést alkalmaz, hogy politikai elképzeléseit érvényesítse. Az egyik módszerük a politikai jelmondat. A KKP hosszú időn keresztül használt jelmondatokat, melyek alapján az ember politikai teljesítményét ítélték meg. A kulturális forradalom alatt, Pekinget egy éjszaka alatt „vörös tengerré” változtatták a különböző plakátok által. Mindenütt olyan jelmondatok voltak olvashatók, mint például „le az uralkodó kapitalistákkal”! Vidéken szintén hasonlóak voltak olvashatók, csak ironikusabban, mint pl. „le az uralkodó párttal”.

Nemrég, hogy az erdővédelmi törvény hamarabb érvénybe lépjen, az Erdészeti bizottság szigorúan megszabta, hogy mennyi jelmondatot tartalmazó plakátot kell kiakasztgatni. Ha nem érték el a megszabott mennyiséget, akkor ezt úgy vették, hogy a feladat nincs teljesítve. Emiatt a helybeli kormányirodák több olyan jelmondatos plakátot is kiragasztottak, mint például „aki felgyűjtja a hegyeket, az börtönbe jut!”. Az utóbbi években a születéseket szabályozó hatóság, még ennél is félelmetesebb jelmondatokat terjesztett elő, mint például „ha egyetlen ember is megsérti a törvényt, az egész falu sterilizáltatva lesz”, „inkább egy újabb sírt, mint egy újabb babát,” illetve „ha a férfi nem hagyja magát sterilizáltatni, ahogy elő van írva, akkor a háza le lesz rombolva; ha a nő nem veteti el a babáját, ahogy elő van írva, akkor elkobozzuk a tehenét és a rizsföldjét.” Több olyan jelmondat is volt, mely már az emberi jogokat sértette és mely az alkotmánnyal sem volt összhangban, mint például „ha ma nem fizeti ki az adóját, akkor holnap a börtönben fog aludni.”

A jelmondatok lényegében egyfajta propagandaeszköz, mely nagyon közvetlen és sokak által ismételt, és emiatt képes bármit elterjeszteni. Pontosan ez okból kifolyólag, a kínai kormány gyakran használja a jelmondatokat, hogy politikai gondolatokat, értékeket és álláspontokat terjesszen. A politikai jelmondatokra úgy is tekinthetünk, mint az állam által mondott szavak az emberekhez. És ezekben a KKP által mondott jelmondatokban, nagyon könnyű felismerni a meghűződé erőszakot és kegyetlenséget.

8. Az egész országra kiterjedő agymosás – az egész ország egy „elmén belül található börtön“-ben van

A KKP leghatékonyabb fegyvere, amivel zsarnoki hatalmát fenntartja, az ellenőrzés hálózata. Jól megszervezett módon erőlteti rá az emberekre a szófogadó mentalitást. Az, hogy ez ellentétben áll saját magával és hogy az irányelveit állandóan változtatja, mindaddig nem számít, amíg ezáltal szisztematikusan meg tudja fosztani az embereket jogaiktól. A kormány tapogatócsápjai mindenütt jelen vannak. Mindegy, hogy vidéken vagy városban, az emberek úgynevezett utcai vagy városi bizottságok uralma alatt állnak. Még nemrégiben, ezen bizottságok beleegyezése volt ahhoz szükséges, hogy házasodni, elválni vagy hogy gyereket lehessen vállalni. A párt ideológiája, gondolkodásmódja, szervezetei, szociális struktúrája, propagandagépezetei és az adminisztrációs rendszerei, kizárólag a dikatórikus célokat szolgálják. A párt, a kormány rendszerén keresztül próbálja meg az emberek gondolatai és tettei felett átvenni az uralmat.

Az, hogy a KKP mennyire kegyetlenül tartja irányítása alatt az embereket,

nemcsak a kínzások kegyetlenségében mutatkozik meg, hanem abban is, hogy arra kényszeríti az embereket, hogy adják fel önnáló gondolkodásukat és ne merjenek nyíltan beszélni. A KKP célja az, hogy minden állampolgár agymosáson essen át és akkor azt gondolják és tegyék, amit a párt szeretne, hogy gondoljanak és tegyenek.

Van egy közmondás, mely így szól : „A párt politikája olyan, mint a Hold. 15- naponként változik.” Teljesen mindegy, hogy hányszor változtatja meg politikai irányvonalát a párt, az országnak ezt mindig követnie kell. Ha a párt arra kényszerít, hogy ártsunk valakinek, akkor ezt neki meg kell köszönni, mivel elismeri erőnket azáltal, hogy alkalmaz minket. Ha a KKP valakit megsért, akkor a sértettnek hálásnak kell lennie ezért, mert a párt „egy leckét adott” neki. Ha a KKP helytelenül diszkriminál, majd ezt később jóvá teszi, akkor az embernek hálásnak kell lennie a KKP nagylelkűségéért, nyitottságáért és képességéért, hogy képes hibáit helyrehozni. A KKP úgy tartja fenn zsarnokságát, hogy egyszerre üldöz és elnyom, máskor meg jóváteszi azt, amit elrontott.

Az 55 évnyi zsarnokoskodása alatt, a KKP börtönbe zárta a nép elméjét és beszorította a saját maga által megszabott keretek közé. Ha valakinek a gondolkodása ezeken a korlátokon csak egy kicsit is túllép, az már bűnnek számít. Az állandóan ismétlődő harcok következtében, az emberek már a butaságot veszik bölcsességnek és a gyávaság lett a túlélés egyik taktikája. Egy modern társadalomban az internet az információcsere egyik legfőbb eszköze, de a KKP arra szólítja fel a kínaiakat, hogy gyakoroljanak önfegyelmet és ne olvassanak kintről jövő híreket, valamint ne nézzenek meg olyan weblapokat, melyek olyan kulcsszavakat tartalmaznak, mint „emberi jogok” vagy „demokrácia”.

A KKP saját embereinek agymosására szolgáló mozgalma abszurd, kegyetlen, alávaló, de ennek ellenére mindenütt jelen van. Eltorzította a kínai társadalom morális értékrendjét és elveit, és teljesen átírta a nép visekedését meghatározó normákat és a társadalom életmódját. A KKP folyamatosan használ fel szellemi és fizikai kínzást azért, hogy megerősítse az abszolút hatalmát, hogy megerősítse diktatórikus rezsimjét és teljes autoritásra tegyen szert és egy mindent átölelő valássá váljon.

Utószó

Miért kell a KKP-nek szüntelenül azért harcolnia, hogy megtartsa hatalmát? Miért hiszi azt a KKP, hogy ameddig van élet, addig nem szűnik meg a harc? Miért öl embereket, miért teszi tönkre a környezetet, miért hagyja a parasztok többségét és városi lakosokat a KKP szemrebbenés nélkül a nyomorban élni?

Esetleg a kommunista ideológia az oka annak, hogy a KKP végtelen küzdelemben él? Nem teljesen. A kommunista párt egyik elve, a magántulajdon megszüntetése, melyet a KKP akkor próbált megszüntetni, mikor hatalomra került. A KKP úgy tartotta, hogy minden rossz forrása a magántulajdon. De az 1980-as években történő kereskedelmi reformot követően, újra engedélyezték a magántulajdont Kínában és ezt az alkotmány is védte. Mikor az emberek majd átlátnak a KKP hazugságán, akkor tisztán megpillanthatják, hogy az 55 évnyi uralkodása alatt, a KKP mások tőkéjét egyszerűen csak eltulajdonította.

A KKP azt állítja, hogy ő a „munkásosztály pionírja.” A célja az volt, hogy megsemmisítse a kapitalista osztályt. De az új KKP helyhatósági rendeletei, most engedélyezik a kapitalistáknak a pártba való belépést. KKP tagok már nem hisznek a pártban és a kommunizmusban sem és a KKP-nek már nincsenek meg a létfenntartáshoz szükséges feltételei. A kommunista párt már csak egy üres héj.

A hosszú időn keresztül folyó harcok azért voltak, hogy a KKP tagjai ne váljanak korrupció? Nem. A KKP 55 évnyi uralma alatt a korrupció, a sikkasztás, a törvénytelen

magatartás és a nemzetet rongáló cselekmények a KKP tagjai között az egész országban elterjedtek. Az utóbbi években a körülbelül 20 millió párttagból Kínában mintegy 8 millió főt állítottak bíróság elé és ítélték el korrupció vádjával. Minden évben körülbelül egy millió ember tesz panaszt amiatt, hogy valamelyik hivatalnok korrupt. 2004 januárjától egészen szeptemberéig a kínai valutabizottság 35 bankban és 41 vállalatnál vizsgálta meg a törvénytelen pénzáttalásokat és \$120 millió amerikai dollár értékben fedtek fel törvénytelen tranzakciókat. Az utóbbi évek statisztikái azt mutatják, hogy több mint 4000 kínai kommunista párthivatalnok szökött ki Kínából sikkasztott pénzekkel. Az államtól elsikkasztott pénzek összege, több milliárd amerikai dollára rüg.

Akkor az volt a küzdelmek célja, hogy növeljék ezáltal az emberek képzettségét, vagy nemzeti öntudatukat esetleg az, hogy növekedjen az állami ügyek iránti érdeklődésük? A válasz megint csak „nem.” A mai Kínában a materializmus nagymértékben eluralkodott és az emberek elhanyagolják a hagyományos erényeket, mint például amilyen az őszinteség is. A rokon átejtése vagy a barát becsapása, már szokássá vált. Ami az olyan fontos témákat illeti, mint például az emberi jogok vagy a Fálun Gong üldözése, a kínai embereket az ilyenek már meg sem érintik vagy nem mernek felszólalni. Az igazságról való hallgatás lett az új túlélési taktika Kínában. Eközben a KKP ismételten kihasználta a hazafiasság érzését a megfelelő alkalmakkor. A KKP például arra vett rá kínai embereket, hogy kövekkel dobálják meg az Egyesült Államok Nagykövetségét és amerikai zászlókat égessenek el. A KKP a kínai embereket vagy úgy kezelte, mint egy szófogadó tömeget, vagy mint egy erőszakos bandát, de soha nem úgy, mint emberi jogokkal rendelkező polgárokat. A bázisát annak, hogy az emberek tudata megemelkedhessen (fejlődhessen), a kulturális fejlődés képezi. A Konfuciusz és Menciusz morális alapelvei, több ezer évre megteremtették a morális normákat és alapelveket. „Ha mindezeket az [morális] elveket elhagyja az emberiség, akkor az embereknek nem lenne olyan törvénye, melyet követhetnének és nem tudnák megkülönböztetni a jót a rossztól. Elveszítenék az irányt... a Tao (Út, Irány) megsemmisülne.” [15]

A KKP osztályharcának célja az, hogy állandó káosz keletkezzen, amiben magát egyértelműen úgy tüntetheti fel, hogy ő Kína egyetlen uralkodó pártja, és a pártideológiát használja fel az emberek kontrollálására. Az állami intézetek, a hadsereg és a média, ezek mind csak eszközök a KKP kezében, mely által kegyetlen diktatúráját fenntarthatja. A KKP-nek - ami egy gyógyíthatatlan betegséget hozott magával Kínába - a saját végzetébe rohanása, szétesése, elkerülhetetlennek látszik.

Egyes emberek amiatt aggódnak, hogy az országban káosz tör ki, ha a KKP szétesik. Ki fogja helyette Kínát kormányozni? Kína 5000-éves történelméhez viszonyítva a KKP 55 évig tartó uralma, csak olyan rövid volt, mint egy rövid ideig tartó gomolyfelhő átvonulása. De sajnos a KKP ezen kis ideig tartó uralma alatt, teljesen összetörte a hagyományos kínai hitet és értékrendszert; megsemmisítette a tradicionális morális alapelveket és a szociális struktúrát; az emberek közti szeretetet és gondoskodást felváltotta a gyűlölet és a harc; az ég, a föld és a természet tiszteletét felváltotta „az emberek uralják a természetet“ arrogáns gondolkodásmód. Ezek a pusztítások elsivatagosították a szociális, morális és ökológiai egyensúlyt, ami Kínát nagy válságba döntötte.

A kínai történelemben, minden jelentősebb vezető a kormány felelősségének tekintette az emberek szeretetét, ellátását és oktatását. Az ember természete alapvetően jó és a kormány feladata ezt a természetét az embernek ébren tartani. Menciusz azt mondta, hogy : „Ez az emberek útja: azok, akik elegendő jövedelemmel rendelkeznek, azoknak állhatatos szívük van, de azok akiknek nincs elegendő jövedelmük, azoknak a szíve nem lesz állhatatos.” [16] Az oktatás, a gazdaság virágzása nélkül, nem lehet sikeres. Azokat a zsarnok vezetőket, akik nem szerették a népet és megölték az ártatlanokat, azokat a kínai emberek lenézték.

Kína 5000 éves történelme során, sok könyörületes vezető bukkant fel, mint

például: az antik időkben Yao császár és Shun császár, a Zhou dinasztia idején Wen és Wu császár, a Han dinasztia idején Wen és Jing császár, a Tang dinasztia idején Taizong császár és a Qing dinasztia idején Qianlong császár. A jólét ezen dinasztiák uralma alatt, onnan eredt, hogy a kormány az égi Tao-t követte, a középutat járta és békére, valamint harmóniára törekedett. Egy jószívű vezető tulajdonságai a következők: példás és erényes embereket alkalmaz maga körül, nyitott a különböző vélemények iránt, az igazságosságot és békességet támogatja és megadja az embereknek azt, amire szükségük van. Így az állampolgárok tisztelni fogják a törvényeket, illendően fognak viselkedni, boldogan fognak élni és eredményesen fognak dolgozni.

Ha a világban lejátszódó eseményeket figyeljük, gyakran felmerül a kérdés, hogy mi határozza meg, hogy egy állam virágozni fog vagy el fog tűnni, habár azt tudjuk, hogy egy nemzet felemelkedésének illetve hanyatlásának megvannak az okai. Amikor a KKP megszűnik, várható lesz, hogy Kínába újra visszatér a béke és harmónia. Az emberek újra igazságosak, jótékonykodók, szerények és toleránsak lesznek; a kormány újra foglalkozni fog a nép alapvető szükségleteivel és minden foglalkozás virágozni fog.

Jegyzetek

[1] „Élelmiszerek és kereskedelmi termékek évkönyve”-ből a korai Han dinasztia idejéből (Han Shu-tól)

[2] *Oriental Culture* című kötet negyedik kiadásából (mely kötet 2000-ben jelent meg), írta – Qian Bocheng

[3] Gao Gong és Rao Shushi a Központi Bizottság tagjai voltak. Az 1954-es sikertelen hatalomátvétel után, a KKP árulás vádjával, kizárta őket a pártból. Hu Feng, tanár és irodalomkritikus, tiltakozott a KKP steril irodalom-politikája ellen. 1955-ben kizárták a pártból és 14 évnyi börtönbüntetésre ítélték. 1951-től 1952-ig a KKP létrehozta a „Három Anti Kampány”-t és az „Öt Anti Kampány”-t. Ezeknek a mozgalmaknak az volt a céljuk, hogy eltöröljék a korrupciót, a pazarlást és a bürokráciát a párton, a kormányon, a hadseregen és a nagyobb szervezeteken belül.

[4] A „Három-Anti-Kampány” (Sanfan) a korrupció, pazarlás és bürokrácia elleni harcot jelentette, mely harc 1951 végétől egészen 1952 októberéig tartott, az állami hivatalokban, a hadseregnél, valamint az állami cégeknél és munka egységeknél.

[5] Az „Öt-Anti-Kampány” (Wufan) harcot jelentett a megvesztegetés-, adócsalás-, állami tulajdon hűtlen kezelése-, állami feladatok végzésénél történő csalás- és az állami gazdasági információk ellopása ellen. Az „Öt-Anti-Kampány”-t 1952-ben valósították meg országszerte a gazdasági és kereskedelmi ágazatoknál.

[6] A „Az ellenforradalmárok kiirtása mozgalom” (Sufan) 1955 júliusában indult és az egész lakosságra kiterjedt.

[7] Lu Xun, más néven Lu Hszün (született 1881. szeptember 25-én, meghalt 1936. október 19-én) gyakran tekintették a modern (kínaiul Baihua) kínai irodalom megalapítójának, és fordításokat is végzett. Mint baloldali író, Lu fontos szerepet játszott a kínai irodalomban. Könyve nagy hatással volt számos kínai fiatalra. 1909-

ben fejezte be orvosi tanulmányait Sendai-ban, Japánban. Majd Pekingben tevékenykedő író lett belőle.

[8] 1958 május 8-án délután beszélt először Mao Ce-Tung a nyolcadik párttag második ülésén erről a kérdéstről: „A vörös zászlók kitevése (Cha Hongqi) – A fehér zászlók kitevése (Ba Baiqi)”. Ő ezt mondta: „Nekünk Lenintől kell tanulnunk és elég bátraknak lennünk ahhoz, hogy vörös zászlókat tegyünk ki, minél vörösebb, annál jobb. Legyen mindig bátorságunk az újra törekedni. A törekvésre két lehetőség van: Az egyik, kitűzni a vörös zászlót, ezt kell csinálnunk; a másik, a fehér zászló kitűzése, ezt nem kell csinálnunk ... Vörös zászlók, mindegy, hogy vízszintesen vagy függőlegesen, ki kell tennünk. Ha mi nem tesszük ki a vörös zászlókat, akkor kiteszik a kapitalisták fehér zászlóikat. Inkább mi a proletariátus tegyük ki a vörös zászlót, mintsem a kapitalisták a fehér zászlót. A zászlókat, amiket a kapitalisták tettek ki, ki kell nekünk tépnünk. Mernünk kell kitűzni és kitepni.” Mao e beszéde után országos kampány kezdődött „Vörös zászló kitevésével – Fehér zászló kitevésével”. <http://news.163.com/05/0113/13/19VT9VGM00011247.html> - 2005. szeptember 18-án.

[9] Az „Az új-Három-Anti-Kampány” a harcot jelentette a korrupció, pazarlás és bürokrácia ellen 1960-ban.

[10] A „Falura való deportálás ” azt az utasítást jelzi, mely” a „Káderek falura való kitelepítéséről, a munka általi edzésről” szól, ezt az utasítást 1958. február 28-án adta ki a Központi Bizottság: „Pillanatnyilag még számos pártember, különösen azok, akik a felszabadítás után jöttek dolgozni, nem éltek meg egy háborút, népharcot, ill. „munka általi megedződést ... „ Ahhoz, hogy az értelmiségieket, „magas szintű osztálytudatra, komoly munkavállalásra, erős kitartással még a nehézségek idejére is, és a tömegekkel szoros kapcsolatra” bűzdítson, számos pártembert gyárakba, ill. vidékre kellett küldeni, hogy ott a nehéz fizikai munkákban is résztvegyenek. A legtöbbjük az alapegységektől lett kiküldve vidékre, hogy ott a földművesek munkáját végezzék. 1958 februárjáig elérte a vidékre elhurcolt pártemberek száma a kb. 3 milliót. http://news.xinhuanet.com/ziliao/2005-01/06/content_2423470.htm - 2005 szeptember 18-án

[11] A Jáde császár is és a Sárkány Király is a kínai mitológia jeles figurái. A Jáde császár, régebbi nevén Augusztus, tekintélyes személyiség, Jádenak vagy Mennyek Nagypjának is nevezik, a kínai mitológiában jól ismert Taoista panteonon sok istene között a mennyek ura. A Sárkány Királyok négy tenger felett uralkodnak. Minden egyes tenger egybeesik a négy iránnyal(észak, dél, kelet, nyugat), és a Sárkány Király az egyik tenger felett uralkodik. A Sárkány Királyok kristálypalotákban laknak, melyet garnélarák katonák- és rák-tábornagyok védelmeznek. A tengeri állatok védelmén kívül, a Sárkány Király irányítja a felhőket és az esőt is. Állítólag a keleti tenger Sárkány Királya uralkodik a legnagyobb terület felett.

[12] Peng Dehuai (1898-1974) – volt kínai kommunista tábornok és politika vezető. Peng a koreai háborúban volt főparancsnok, az Állami Tanács alkormányzója, 1954-1959 között a Politikai Bizottság tagja és valamint volt Honvédelmi miniszter is. A KKP Lushan-i gyűlése(1959) után lett eltávolítva, miután nem értett egyet Mao baloldali eljárás módjával.

[13] Zhao Gao (születési dátuma ismeretlen – meghalt i.e. 210-ben) a Qin-dinasztiában volt a fő eunuch. Időszámításunk előtt 210-ben, miután Qin Shi Huáng császár meghalt, Zhao Gao és Li Si elnök valamint Hu Hao császár második fia

meghamisították a császár végrendeletét és ezáltal Hu Hai lett az új császár, megparancsolták a koronás hercegnek Fu Su-nak, hogy kövessen el öngyilkosságot. Később a konfliktusok kiéleződtek Zhao Gao és Hu Hai között. Zhao egy szarvast hozatott az udvarba és azt mondta, hogy az egy ló. Csak egy marék hivatalnok merészelt tiltakozni és azt mondani, hogy az egy szarvas. Zhao Hao azt hitte, hogy azok a hivatalnokok, akik szarvasnak hívták, ellenállók és elbocsátotta őket az udvari állásukból.

[14] 1966. augusztusában a Daxingi vérfürdő éppen akkor történt, mikor Pekingben lecseréltek egyes helybeli pártvezetőt. Abban az időben a Közbiztonsági miniszter, Xie Fuzhi, beszédet tartott a közbiztonsági hatóságokkal folyó ülésen, hogy ne avatkozzanak be a Vörös Gárda „öt fekete osztály”-ellenes tisztogatásába. Ezt a beszédet hamar továbbadták Daxin Közbiztonsági bizottságának. A tárgyalást követően azonnal kiterveltek egy tervet, hogy Daxin lakosait az „öt fekete osztály” ellen uszítsák.

[15] írta Kang Youwei-ből, *„Politikai írások gyűjteménye“*, 1981, Zhonghua Zhuju.

[16] *Menciusz* írta.